

Acasa mea

Camelia Oprea

(poem în proză)

În aerul tău a fost întotdeauna o stare de puritate
care mă ținea departe de tristeți și de marile adâncimi ale norilor.
De fapt, niciodată nu ți-am spus suficient despre realitatea mea,
niciodată n-am simțit ceva cu adevărat înălțător
din cauza vieții cât simt pentru tine.
Știu că o abandonare poate veni oricând din lume,
de oriunde, și că majoritatea iluziilor
rămân iluzii până la urmă. Și mai știu că
singura iluzie care nu există pe pământ ești tu,
că un abandon nu vine niciodată de la tine
decât în ceasul inevitabil... și poate nici atunci
pentru că tu ești lumina din centrul universului meu.

Ești natura naturaleții: iubire născândă,
iubire crescândă în mine. Dar ar fi cu putință oare să fierb îndeajuns
în agitațiile mele lăuntrice cât arzi tu pentru mine acasă?
Deseori mă întreb dacă aș fi în stare vreodată,
să-ți ating lacrima cu toată intensitatea de care dispun,
frecându-mi palmele a neputință că tensiunea mea
extremă n-a fost de ajuns. Uneori mă doare,
alteori am sentimentul ciudat că trăiesc
cu nemărginită încordare într-o criză de vreme,
că timpul, maturizându-mă,
îmi întărește presentimentul inevitabilului.

Cuvintele astea strigă în mine de parcă aș fi prinsă
între muțenie și neputință, dar mă adun din toate aceste frământări
pentru a-ți spune simplu și curat cât de mult te iubesc.
În rugăciunile mele ești tu: așa să știi că vibrez în aceste clipe,
dar niciodată suficient înălțată până la lacrima ta ca să mă privesc în ea.
Niciodată n-am căutat vreo explicație în această
zburare ciudată fără aripi care mă ferește deocamdată
de amărăciunea unei despărțiri imense.

Umblu prin toate amintirile și te găsesc în fiecare stea nălțată
din întunericul rece pentru a-mi mărturisi această necesitate
de a mă iubi necondiționat... pe mine - eu, inima universului tău,
mamă.
Să mă ierți că nu pot să-ți spun prea multe despre momentele mele
de nesiguranță, că uneori ritmul meu își pierde echilibrul:
așa te-am inventat pe tine, a c a s a m e a,

aici în străinătate.

Atâta vreme cât te știu acasă, așteptându-mă,
salvezi ceva din mine și mă ridic din cenușa zilei de ieri
pentru a merge mai departe.

Nu pot să-ți spun cât sunt de plină de tine,
că ești adevărata mea interiorizare,
că ești resursa prospețimii mele de zi cu zi.
Am simțit nevoia de exteriorizare ca tu să vezi în mine
ce ascunde lumea de ea însăși, această lume
care se frământă ca un vârtej într-o furtună fără ca unul
sau altul să lase un rod de bunătate în interiorul celuilalt.
Într-un colț de cer există întotdeauna
un ecou îndepărtat ca o adâncire a intensității mele,
un grăunte de flacără, și acela ești tu - mamă - a c a s a m e a.